

4.ª Només es podrà recórrer contra els nomenaments, per haver-se faltat a les bases del concurs i acreditat per l'acord de la comissió de la base 3.ª.

L'atur forçós

Dèiem en la ponència del 1920: "Al complidor dels deures de companyonia, protecció i ajuda; assegurant-li el benestar present i futur; que no ha de faltar-li plaça; que mentre no en trobi, rebrà un auxili econòmic prudent; substitució en les seves absències i malalties; una renda en cas d'impossibilitat i vellesa; un passament per als seus després de mort."

I l'Assemblea acordà: "IV. S'organitzarà ràpidament una assegurança dels metges que quedin sense partit mèdic, malaltia, invalidesa i vellesa."

Això, que semblava un deliri d'un febreçat, aquesta utopia, que entusiasma's propagàvem entre companys, que els més ens escoltaven amb aquella rialleta típica de l'escèptic però inactiu, avui ja quasi és una realitat. El Sindicat, amb fortuna i encert no igualat, té en marxa esplendorosa l'assegurança d'impossibilitat i vida; cap metge sindicat previsor no ha de témer el quedar sense poder treballar, encara que sigui al cap d'un any d'exercir; ni la misèria dels seus en cas de mort prematura, o, si els guanys no li han permès d'estalviar; l'assegurança de malaltia sense impossibilitat també ja està acordada i es posa en pràctica; en diferents Assemblees s'ha discutit l'assegurança de vellesa, i per últim els competents han trobat la fórmula, de portar-lo a la pràctica sens perjudici d'altres seccions. La borsa del treball proporciona substitucions en cas de malaltia i absències.

Què falta, doncs, perquè aquest deliri sigui una realitat?

Resten encara tres diferents casos d'atur forçós.

El del metge que ha acabat la carrera, vol col·locar-se per a treballar i no troba plaça. El del que en tenia i l'ha perduda o no li produeix el suficient per a viure. I el d'aquell que, per complir unes normes acordades pel Sindicat, veu que se li disminueixen els ingressos en una proporció qualsevulla.

Voler de cop i volta resoldre aquest problema en tots els seus aspectes, és exposar-se a un fracàs, que no solament no resoldria el cas, sinó que difi-

cultaria una resolució ulterior i comprometria el prestigi del Sindicat. El cas més convenient i que ha de servir de base de la resolució dels altres, és dictar unes normes de l'exercici en el medi rural i garantir llur aplicació.

Si volem que el metge complexi fidelment tots els acords, que la secció i el Sindicat prengui en benefici de tots, havem de donar-li la seguretat que llur compliment no ha de perjudicar-lo econòmicament; aquesta seguretat només pot donar-la un fons constituït per indemnitzar-lo dels perjudicis econòmics que se li hagin ocasionat, amb motiu d'aquest compliment.

Aquesta assegurança dintre del Sindicat no pot tenir altra forma que mútua, amb un fons disponible per a pagar les despeses d'administració, i anticipar les indemnitzacions que s'acordin i una prorrata per pagar les indemnitzacions. No és convenient la indemnització total dels danys soferts; s'ha de procurar que el propi interès procuri evitar i remeiar el dany; per aquest motiu només s'hauria d'indemnitzar un 85 per 100 del dany comprovat.

La falta d'aplicació d'algunes de les normes del Sindicat, no hi ha cap mena de dubte que a qui perjudicaria primerament fóra als companys comarcans; per aquest motiu seria just que contribuïssin a la indemnització, que evita el mal exemple, en un per 100 més crescut que els altres; la seva proximitat els posa en millors condicions de comprovació, de les causes de la indemnització demanada, i també tindran més interès en vetllar pels interessos de tots, a l'objecte d'evitar que aquesta assegurança sigui un premi o estímul a la negligència del compliment dels deures del metge vers els clients.

La intervenció en tota demanda de la secció comarcal és indispensable; la creació d'una nova plaça a base de les normes del Sindicat no serà causa d'indemnització; que per al funcionament es precisen un mínim d'assegurats no hi ha dubte; però això, quotes màximes i mínimes, i altres detalls d'organització, han d'anar a un reglament que redactarà la Junta de la secció i aprovarà el Consell abans de posar-se a la pràctica.

L'atur forçós del que acaba la carrera i no té plaça o no guanya per viure exclusivament de la carrera, no encaixa del tot dintre la nostra ponència de limitació de Partits Mèdics, però, com que